Născut din apă și din Duhul

“Născut din apă și din Duhul”

“Isus a răspuns: „Adevărat, adevărat îţi spun: dacă cineva nu este născut din apă şi din Duh, nu poate intra în Împărăţia lui Dumnezeu.” (Ioan 3:5).

O declarație ca aceasta, atât de importantă pentru fiecare dintre noi, este cel mai bine înțeleasă dacă va fi considerată în cadrul în care ne este redată în Cuvântul lui Dumnezeu. Toate cuvintele Domnului Isus au fost spuse potrivit și ca urmare strălucesc ca niște mere de aur în coșulețe de argint, și, dacă vrem să le înțelegem semnificaţia completă, trebuie să luăm aminte la circumstanțele în care au fost spuse.

În mod natural noi am fi considerat aceste cuvinte mult mai potrivite pentru femeia păcătoasă din capitolul 4, deoarece situația ei era atât de rea încât naşterea din nou părea singura ei speranță, dar în loc de aceasta, cel mai bun om din cel mai religios oraș de pe pământ a fost ales să fie ascultătorul acestui adevăr extraordinar, și, dacă a fost proclamat celui mai bun, atunci este valabil pentru toți. Nimeni dintre cei care ar intra în împărăția lui Dumnezeu nu este scutit de la această solemnă necesitate; oricine eșuează în aceasta, fie fariseu, fie păcătos, trebuie să rămână afară pentru totdeauna, pentru că nu este nicio diferență în ce privește natura oamenilor între cel mai bun și cel mai rău, indiferent cât de diferite ar fi căile lor, pentru că aici este vorba de natura omului. Dacă acest lucru este înțeles, atunci adevărul va avea o putere mai mare de pătrundere și vom avea o înțelegere mai clară a ceea ce înseamnă “născut din apă.”

Nu putem pune la îndoială sinceritatea lui Nicodim. Prin faptul că a dorit acea întâlnire noaptea cu Domnul Isus el a recunoscut de fapt că lucrurile nu erau în ordine. Probabil avea un simțământ profund al propriei neputințe de a trăi la înălțimea propriului standard și a simțit o nevoie în sufletul lui pe care toată religia lui nu a putut-o împlini, și, atras de lucrările Domnului, a sperat că El îl va putea ajuta în vreun fel, și după starea lucrurilor predominante la acea vreme, având în vedere îmbunătățirea lui ca om așa cum era, pe baza presupunerii că el era capabil de îmbunătățire.

Dar Domnul a anticipat orice asemenea trufie, și a aruncat în aer orice asemenea noțiune prin această declarație uimitoare, “Adevărat, adevărat îți spun: Dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” Aceasta nu era declarația unui învățător oarecare așa cum presupunea Nicodim că era Domnul, care transmitea un mesaj cu care fusese însărcinat. Era cuvântul Celui care a cântărit pe orice om în balanță și i-a găsit pe toți imperfecți, și care spusese cu mult înainte, “sfârșitul oricărei făpturi a venit înaintea Mea.”

Dacă ar fi fost o singură coardă în natura căzută a omului care ar fi putut să răspundă atingerii lui Dumnezeu, El ar fi putut dezvolta din acea coardă armonii eterne; dacă ar fi fost o fibră în ceea ce este născut din carne care să fi fost neîntinată și sfântă, și supusă voii lui Dumnezeu, în fibra aceea ar fi fost o temelie a vieții care sub îngrijirea divină ar fi crescut într-o împărăție glorioasă pentru Dumnezeu, dar nu s-a găsit niciuna. Nu există nicio parte din carne care să nu fie carne, și, fiind carne, este cu totul coruptă.

“Tot capul este bolnav şi toată inima slăbită. Din talpa piciorului până în creştet, nimic nu-i sănătos în el; răni şi vânătăi şi bube deschise: necurăţate, nici legate, nici alinate cu untdelemn.” (Isaia 1:5-6). Și o declarație mai puternică decât aceasta este făcută de profetul Ieremia, care ne arată că firea nu este numai coruptă dar și fără speranță de vindecare. “Pentru că aşa zice Domnul: „Lovitura ta este fără vindecare, rana ta este dureroasă. Nu este cine să-ţi apere cauza, ca să-ţi lege rana; pentru tine nu sunt doctorii de vindecare.” (30:12,13). Aceste lucruri au fost spuse despre cel mai bun lucru pe care-l putea produce rasa oamenilor atunci când a fost testată sub cele mai bune condiții și arată starea tuturor. Iar dacă limbajul Noului Testament este mai puțin grafic, nu este mai puțin categoric. El afirmă următoarele: “carnea nu folosește la nimic” (Ioan 6:63) și “gândirea cărnii este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate. Şi cei care sunt în carne nu pot să-I placă lui Dumnezeu. (Romani 8:7,8)

Am încercat să aflăm întinderea ruinei în care păcatul l-a dus pe om, pentru a putea înțelege ce a vrut să spună Domnul atunci când a zis: “Dacă cineva nu este născut din apă şi din Duh, nu poate intra în Împărăţia lui Dumnezeu.” Ruina a fost clar și cuprinzător declarată în aceste pasaje citate din Cuvântul lui Dumnezeu. Ele ne arată că omul, în condiția lui păcătoasă și căzută, nu poate și nu vrea să se supună voii lui Dumnezeu, și, de aceea, este și trebuie să fie în afara împărăției lui Dumnezeu pentru totdeauna dacă nu este născut din nou. Nu punem la îndoială faptul că există amabilitate, generozitate, bunăvoință, și o anume noblețe la mulți oameni, indicând cum trebuie să fi fost omul la început, fiind modelat de mâna creatoare a lui Dumnezeu, făcut după chipul Său și după asemănarea Sa, înainte ca păcatul, cu răutate sălbatică, să strice lucrarea lui Dumnezeu.

Dar tot ceea ce aparține sferei relațiilor omului cu semenii săi, chiar cele mai bune asemenea relații, este stricat de egoism și păcat, nu contribuie la relația lui cu Dumnezeu, și nimic nu poate fi drept dacă un om nu este drept faţă de Dumnezeu. În chiar centrul ființei oricărui om este întronat EUL prin natură, și este controlat de propria voie în locul voii lui Dumnezeu: carnea, care este natura sa ca păcătos, nu este ascultătoare legii lui Dumnezeu, și nici nu poate fi. El a fost făcut pentru gloria lui Dumnezeu, pentru a fi un vas în care voia cea bună, plăcută şi desăvârșită a lui Dumnezeu să fie arătată universului, dar căzând și fiind acum păcătos prin natură, voia lui Dumnezeu este supărătoare și detestabilă; este chiar esența naturii lui să i se opună, iar el nu este un supus în împărăția lui Dumnezeu, ci un rebel împotriva ei.

Natura unui lucru nu poate fi schimbată. Etiopianul nu-și poate schimba pielea, nici leopardul petele; oamenii nu culeg struguri din spini, nici smochine din mărăcini; un copac sălbatic face fructe sălbatice și nu poate face altfel de roade. La fel este și carnea și tot ce este născut din ea este carne, “și sunt arătate faptele cărnii, care sunt: curvie, necurăţie, destrăbălare, idolatrie, vrăjitorie, VRĂJMĂȘII, CERTURI, GELOZII, MÂNII, NEÎNȚELEGERI, dezbinări, secte, INVIDII, ucideri, beţii, chefuri şi cele asemenea acestora, despre care vă spun dinainte, după cum am şi spus mai înainte, că cei care fac unele ca acestea nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu.(Gal 5:19-21)

Prin urmare, datorită acestei naturi rele în om, pe care acesta o moștenește ca fiu al lui Adam și care nu poate fi schimbată, o naștere din nou este o necesitate evidentă, dacă vrea ca vreodată să poată fi eliberat de ea și să-și ia locul în împărația lui Dumnezeu în supunere bucuroasă față de voia lui Dumnezeu. El trebuie să aibă o natură și o viață nouă la fel de diferite de viaţa şi natura veche pe cât este întunericul de lumină, dar numai Dumnezeu poate să producă această naștere supranaturală, doar El poate da viața nouă, și poate să o facă doar în dreptate. Acest lucru implică a pune deoparte prin judecată natura veche a voinței proprii, a neascultării, și a oricărui lucru care s-ar opune

supremației Sale; iar aceasta ne conduce la semnificația expresiei “născut din apă”.

Prima oară când apa este menționată în Scriptură în Geneza 1, acolo unde ne este arătat pământul, nu în gloria lui inițială așa cum a fost creat de Dumnezeu la început, ci un pământ căzut, învăluit de întuneric și cu totul scufundat de ape mari, o imagine potrivită a omului în starea lui căzută - ignorant față de Dumnezeu și zăcând în moarte morală și spirituală; dar Duhul lui Dumnezeu era acolo, meditând și mișcându-se deasupra acelei scene a morții. Este interesant și instructiv de observat că apa și Duhul sunt aduse împreună în legătură cu nașterea din nou fizică a pământului, așa cum sunt aduse și în legătură cu nașterea din nou spirituală a oamenilor. Prima ne va ajuta să o înțelegem pe a doua. Ceea ce vreau să subliniez în legătură cu aceasta este că indiferent de lucrul care a adus creația originală în starea de haos, care apare în Geneza 1:2, apele morții și ale judecății au acoperit-o în întregime înainte ca Duhul Sfânt să aducă un nou început, dar atunci când El s-a mișcat, exact acele ape care stinseseră aparent orice semn de viață au devenit prin Cuvântul lui Dumnezeu un element dătător de viaţă și au produs abundență de viață (Geneza 1:20). Din moarte a ieșit viața.

Venind la potopul din zilele lui Noe vreau să subliniez că aici Dumnezeu a spus, “sfârșitul oricărei făpturi a venit înaintea Mea.” Faptul că omul este incorigibil în starea naturală este declarat aici, și aceasta corespunde textului din Ioan 3. Indiferent cât de mare este îndelunga răbdare a lui Dumnezeu cu omul, judecata aceasta a fost exercitată asupra lui. Potopul a reprezentat execuția acelei judecăți asupra acelei generații, și îndepărtarea fizică a acesteia din fața lui Dumnezeu este tipică în legătură cu marele adevăr pe care toți trebuie să-l învățăm, cu cât mai repede cu atât mai bine, că omul în carne nu este bun pentru Dumnezeu, pentru că el nu se supune voii lui Dumnezeu, și nici nu poate fi cu adevărat. Judecata morții a fost declarată asupra lui, și tot ceea ce este în carne trebuie să dispară pentru totdeauna din fața lui Dumnezeu, pentru că nu poate să-l placă. Trebuie să fie un nou început. “Trebuie să fiți născuți din nou.”

Deci gândul principal în legătură cu apa este punerea deoparte a omului în natura lui considerată ca temelie a binecuvântării pentru el; este condamnarea la moarte a omului ca făptură în carne. Sunt convins că aceasta trebuie să vedem în Ioan 3:5. Este sfârșitul unui om, a tuturor speranțelor sale că din el va ieși ceva bun, dar este începutul lui Dumnezeu. Dar cum poate Dumnezeu să înceapă cu binecuvântarea în legătură cu un om care zace în moarte spirituală și morală și aflat sub judecata lui Dumnezeu? - pentru că “moartea (ca judecată a lui Dumnezeu asupra omului natural) a trecut asupra tuturor oamenilor pentru că toți au păcătuit” - Poate fi înțeles doar la cruce. Din coasta străpunsă a Fiului lui Dumnezeu, atârnând mort pe cruce, a țâșnit sânge și APĂ.

Și singura Evanghelie care ne spune aceasta este Evanghelia care declară că omul trebuie să fie născut din apă și din Duh. Sângele a fost dat pentru ispășirea păcatelor şi face o referire specială la ceea ce dreptatea lui Dumnezeu cerea din cauza vinei noastre. Apa are o aplicație specială la ceea ce suntem mai degrabă ca natură decât ca practică. Moartea, nu a noastră, ci moartea lui Hristos pentru noi, este cea care i-a dat libertate lui Dumnezeu să ne considere pentru binecuvântare, punând deoparte ceea ce suntem prin natură și dându-ne un nou început și o nouă natură prin Duhul. Prin aceasta este curățat terenul de ceea ce nu corespunde voii lui Dumnezeu pentru a face loc vieții și naturii noi, care provin exclusiv de la El Însuși.

Dar Ioan 3 nu aduce înaintea atenției noastre ce s-a făcut pentru noi, ci ceea ce s-a făcut în noi. Aici se vorbește despre lucrarea subiectivă făcută de Duhul Sfânt într-un om, fără de care lucrarea făcută pentru el de Fiul lui Dumnezeu ar fi în zadar în ceea ce îl privește. Și aceasta ne aduce la felul în care a fost făcută. Citim de spălarea cu APĂ PRIN CUVÂNT (Efeseni 5:26). Adevărul care deschide ochii unui om față de adevărata lui condiție și îl conduce la pocăință și tăgăduire de sine este Cuvântul lui Dumnezeu. Îl curăță moral de vechea viață și-l determină să se întoarcă de la ea cu dezgust. Astfel el este curățit de apă. El împărtășește acum gândurile lui Dumnezeu despre El însuși și este pregătit să primească gândurile Lui despre Hristos și să se odihnească în El ca singură speranță.“Acum sunteți curați” a spus Domnul ucenicilor Săi, “prin cuvântul pe care vi l-am spus”.

El nu a spus “prin sângele pe care-l voi vărsa pentru voi”, pentru că El nu le vorbea despre păcatele lor și despre îndreptățire, ci despre sfnțirea lor pentru rodire, a unei vieți care era nouă pentru ei, viața și natura adevăratei vițe de vie, curată și neîntinată care era în ei toţi prin Cuvântul Său. În alt loc Cuvântul lui Dumnezeu ne este descris ca o sămânță care nu se strică, care trăiește și rămâne pentru totdeauna, iar în acest caracter poartă în ea tot ceea ce Hristos este și a făcut, dar în Ioan 3:5 este Cuvântul în puterea pe care o are de a întoarce un om de la ceea ce este prin natură, ca să accepte judecata lui Dumnezeu asupra a ceea ce el este prin natură, astfel încât prin pocăință și judecată de sine să se întoarcă la Hristos. Duhul lucrează alături de Cuvânt și folosește Cuvântul ca apă în acest scop, iar omul iese din starea lui înnăscută de întuneric și egoism la lumină și credință în Hristos.

Nu natura veche face aceasta, nici măcar natura veche schimbată, ci o natură nouă pe care omul o are prin lucrarea apei și a Duhului, pentru că ce este născut din carne este carne şi va rămâne întotdeauna aceeaşi până când moartea îi va pune capăt. Ce este născut din Duhul este duh şi acesta nu poate fi distrus niciodată. Apa pune deoparte ce este vechi, iar Duhul introduce ce este nou. Apa din acest pasaj nu este botezul, deşi acolo unde este dezvolotat adevărul botezului există ceea ce răspunde în exterior la ceea ce acest pasaj ne învață. Să luăm de exemplu Romani 6:4, “Deci am fost înmormântaţi cu El prin botez, pentru moarte, pentru ca, după cum Hristos a fost înviat dintre morţi prin gloria Tatălui, tot aşa şi noi să umblăm în înnoirea vieţii.” În imagine este prezentată dispariția a ceea ce este vechi și manifestarea a ceea ce este nou.

Avem mare nevoie în adevăr să considerăm aceste cuvinte ale Domnului, și să fim conduși într-o înțelegere mai deplină a semnificației lor solemne și profunde.